

Dr. VITOMIR SAKS (27. 10. 1928.–3. 3. 2008.)

Bolno je odjeknula vijest ogulinskim krajem da nas je 3. ožujka ove godine u večernjim satima zauvijek napustio naš poštovani sugrađanin, kolega i prijatelj dr. Vitomir Saks.

Proboravio je među nama gotovo cijeli svoj radni vijek, gotovo 50 godina svog života i postao sinonim za pravog narodnog, uvijek dostupnog i sveprisutnog liječnika. Rođen je 27. 10. 1928. godine u Skopju, gdje su mu roditelji bili poštanski službenici. Ubrzo se sele u Ludbreg, zatim u Zagreb, gdje je kolega Vitomir završio gimnaziju i 1956. godine diplomirao na Medicinskom fakultetu.

Pripravnički staž odradio je u Kninu, a nakon odsluženja vojnog roka zaposlio se u Gospiću. Tu je upoznao svoju suprugu i vjernu životnu suputnicu Milku. Kraće vrijeme radio je u Bileći, zatim u Livnu, a 1960. godine došao je u Ogulin. Zaposlio se kao sekundarni liječnik u našoj bolnici i maštao o tome da se posveti kliničkoj medicini. Ali kako to često biva, vlastite želje ne poklope se uvijek s pruženom prilikom, tako je i mladog liječnika potreba zdravstvene službe usmjerila prema općoj praksi i označila njegovu buduću karijeru.

Sav žar, entuzijizam i želja da svoje znanje upotrijebi za dobrobit bolesnih i nemoćnih, pomagali su mu da izdrži i zavoli rad na terenu, za koji danas gotovo i ne možemo zamisliti kakav je fizički i psihički napor zahtijevao. Uz obitelj, koju je

postepeno stvarao i neizmjereno volio, rad u struci oduzimao mu je i ono malo slobodnog vremena, ako ga je uopće i imao, postao mu je posao, strast i hobi. Kao učenik i veliki pobornik ideje dr. Andrije Štampara o nedjeljivosti kurativne, preventivne i socijalne medicine, nastojao je i u praksi provoditi tu nedjeljivost. Bio je svojim pacijentima i liječnik i potpora i utjeha i prijatelj, sve što je u danom trenutku trebao biti. Redovito je pratio sve novosti u razvoju medicinske struke, primjenjivao ih u svojoj praksi, ali s kritičkim pristupom, promišljeno, ne brzajući, držeći se poznatog pravila – *primum non nocere* – najvažnije ne škoditi. Svoje usavršavanje upotpunio je završavanjem specijalizacije iz opće medicine 1971. godine, a svoje znanje i iskustvo prenosio je zdušno na mlade kolege kao mentor, a dugo godina i kao šef opće medicine.

Uz rad na svome radnome mjestu uključivao se u sve oblike zdravstvenog prosvjećivanja, održavao predavanja, od samog početka svog djelovanja u Ogulinu aktivno je sudjelovao u radu Crvenog križa. Organizirao je i vodio tečajeve prve pomoći za pomladak i mladež Crvenog križa, sudjelovao kao sudac u brojnim natjecanjima. Koliko je samo generacija vozača nastojao osposobiti za pružanje prve pomoći, naučiti ih pravilnom ponašanju u prometu.

U najtežim danima Domovinskog rata bio je član Glavnog stožera Civilne zaštite. U znak priznanja dobio je Zlatnu medalju Civilne zaštite. Nosilac je Spomenice Domovinskog rata. Za svoj dugogodišnji rad odlikovan je Ordenom rada sa srebrnim vijencem.

Nakon odlaska u zaslužno mirovinu 1993. godine nastavio je raditi u svim aktivnostima Gradskog društva Crvenog križa. Za taj rad dobio je mnoga priznanja, među ostalima Zlatno priznanje Crvenog križa.

Kao član Hrvatskoga liječničkog zbora od 1956. godine dobio je Spomen-zahvalnicu za 50 godina neprekidnog članstva koja je postumno predana njegovoj obitelji, supruzi Milki i sinovima Nevenu, Radovanu i Vedranu kao znak priznanja i dubokog poštovanja koje naša organizacija iskazuje kolegi Vitomiru.

Cijenjeni kolega, dragi prijatelju Vito,

sjećamo te se kao uvijek staloženog, mirnog, dostojanstvenog držanja, ali uza sve to spremnog na peckave šale, doskočice, s tvojim specifičnim smislom za humor. Takav ćeš ostati još dugo u našem sjećanju. Hvala ti za sve što si u svom dugom i plodnome radnom vijeku učinio za svoje pacijente. Za obitelj tvoj je odlazak nenadoknadiv gubitak. Mi, tvoji kolege i prijatelji, izražavamo im iskrenu i duboku sućut.

Počivao u miru, neka ti je laka zemlja.

Dr. Gordana Grgurić